

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 359/07
12.04.2007. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Stojana Jokića, predsednika veća, Nikole Stanojevića, Mihaila Rulića, Zvezdane Lutovac i Ljiljane Ivković-Jovanović, članova veća, u parnici tužioca AA, čiji je punomoćnik AB, protiv tuženih 1. "BB" čiji je pravni sledbenik "VV", čiji je punomoćnik BA advokat, 2. GG, radi nedopustivosti izvršenja, odlučujući o reviziji prvotuzenog izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž.br. 9432/06 od 27.09.2006. godine, u sednici veća održanoj dana 12.04.2007. godine doneo je

P R E S U D U

USVAJA SE revizija prvotuzenog i preinačuje presuda Okružnog suda u Beogradu Gž.br. 9432/06 od 27.09.2006. godine, tako što se odbija kao neosnovana žalba tužilje i potvrđuje presuda Četvrtog opštinskog suda u Beogradu XXI P-5216/05 od 04.04.2006. godine.

Obavezuje se tužilja da prvotuzenom naknadi troškove revizijskog postupka u iznosu od 136.020,00 dinara.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Četvrtog opštinskog suda u Beogradu XXI P-5216/05 od 04.04.2006. godine, u stavu prvom izreke odbijen je tužbeni zahtev kojim je tužilja tražila da se utvrdi da je izvršenje određeno rešenjem istog suda I.br. 1/90 od 11.11.1991. godine nedopušteno, pošto je tužilja isključivi vlasnik predmetne nepokretnosti. Stavom drugim izreke obavezana je tužilja da prvotuzenom naknadi troškove postupka u iznosu od 35.100,00 dinara.

Okružni sud u Beogradu je presudom Gž. 9432/06 od 27.09.2006. godine preinačio prvostepenu presudu i utvrdio da je izvršenje određeno rešenjem Četvrtog opštinskog suda u Beogradu I.br. 1/90 od 11.11.1991. godine, protiv dužnika GG ovde drugotuzenog prodajom nepokretnosti kat.parcele br. aa sa započetom stambenom zgradom a radi naplate potraživanja ovde prvotuzenog protiv drugotuzenog nedopušteno, pošto je tužilja isključivi vlasnik navedene nepokretnosti. U stavu drugom izreke obavezani su prvo i drugotuzeni da tužilji solidarno na ime parničnih troškova isplate iznos od 71.200,00 dinara.

Protiv drugostepene presude prvotuzeni je blagovremeno izjavio reviziju zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, i pogrešne primene materijalnog prava sa predlogom da se preinači presuda drugostepenog suda i odbije kao neosnovan tužbeni zahtev tužilje.

Ispitujući pobijanu drugostepenu presudu u smislu člana 399. ZPP ("Službeni glasnik RS" br. 125/04 od 22.11.2004. godine), Vrhovni sud Srbije je našao da je revizija prvotuzenog osnovana.

U sprovedenom postupku nisu učinjene bitne povrede odredaba parničnog postupka iz člana 361. stav 2. tačka 9. ZPP, na koju Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti niti su učinjene druge bitne povrede odredaba parničnog postupka.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju između tuženih je pravnosnažno okončan postupak pred Privrednim sudom u Beogradu u predmetu P.br. 19305/84 dana 18.02.1986. godine kojom presudom je drugotuzeni obavezan da prvotuzenom isplati iznos od 1.994.600 ATS sa pripadajućom kamatom i troškovima postupka. Imovina na kojoj je traženo sprovođenje izvršenja prodajom u momentu donošenja navedene pravnosnažne presude bila je u vlasništvu drugotuzenog. Drugotuzeni je sa predmetnom nekretninom raspolagao tako što je sudskim poravnanjem zaključenim pred istim sudom u predmetu R.3996/87 od 07.12.1987. godine svoju imovinu preneo na suprugu ovde tužilju. Utvrđeno je i da je u izvršnom postupku istog suda rešenjem I.br. 1/90 od 11.11.1991. godine dozvoljeno izvršenje po toj presudi i da je tužilja u tom predmetu upućena da pokrene ovu parnicu.

Prvostepeni sud je odbio tužbeni zahtev tužilje kojom je tražila da se utvrdi da je izvršenje određeno rešenjem Četvrtog opštinskog suda u Beogradu I.br. 1/90 od 11.11.1991. godine nedopušteno. Drugostepeni sud je preinačio prvostepenu presudu i usvojio tužbeni zahtev nalazeći da je tužilja treće lice koje nije dužnik a vlasnik predmetne nepokretnosti je postala 07.12.1987. godine pre pokretanja izvršnog postupka, pokrenutog u toku 1990. godine, pri čemu je predmetno izvršenje određeno protiv dužnika ovde drugotuzenog upravo prodajom sporne nepokretnosti, na kojoj drugotuzeni kao dužnik, u vreme donošenja rešenja o izvršenju više nije bio vlasnik.

Na osnovu izloženog činjeničnog stanja, pogrešno je drugostepeni sud primenio materijalno pravo kada je preinačio prvostepenu presudu i usvojio tužbeni zahtev tužilje za proglašenje nedopuštenim izvršenje koje je određeno rešenjem Četvrtog opštinskog suda u Beogradu I-1/90 od 11.11.1991. godine.

Sudskim poravnanjem koje je zaključeno pred Četvrtim opštinskim sudom u Beogradu R.3996/87 od 07.12.1987. godine drugotuženi je svoju imovinu preneo na suprugu ovde tužilju. Iz navedene radnje tužilje i drugotuženog, a koja se odnosi na raspolaganje imovinom drugotuženog u korist tužilje nakon pravnosnažnosti presude kojom je drugotuženi obavezan da isplati prvotuženom određeni iznos, jasno proizilazi da tužilja i drugotuženi žele da osujete prava prvotuženog kao poverioca po pravnosnažnoj i izvršnoj presudi Privrednog suda u Beogradu P.br. 19305/84. Samim tim je ova radnja preduzeta na štetu poverioca ovde prvotuženog, pa se ne može prihvatiti rezon Okružnog suda da je tužilja treće lice koje nije dužnik. Tužilja je dužnikova supruga i ne spada u krug trećih lica i bilo joj je poznato da dužnik ovde drugotuženi upravo takvim raspolaganjem nanosi štetu poveriocu ovde prvotuženom. Takvom radnjom upravo se onemogućava poverilac da se na zakonit način namiri iz imovine dužnika, jer je upravo ova pravna radnja, preduzeta u cilju izigravanja poverioca ovde prvotuženog. Revizijom se takođe osnovano ukazuje da su tuženi u momentu donošenja presude i trajanja ove parnice bili u braku te da solidarno odgovaraju svojom zajedničkom i posebnom imovinom. Ovo iz razloga što je imovina koja je predmet raspolaganja od strane drugotuženog u korist tužilje njihova zajednička imovina kao bračnih drugova, pa u takvoj situaciji tužilja i drugotuženi odgovaraju solidarno za dugove nastale u braku. To je u skladu sa članom 336. stav 2. Zakona o braku i porodičnim odnosima koji je važio u vreme preduzimanja spornog raspolaganja. Samim tim tužilja i prvotuženi odgovaraju za obaveze koje je drugotuženi imao prema prvotuženom kao poveriocu. Prvotuženom stoga pripada pravo izbora prema kome od solidarnih dužnika će ostvariti svoje potraživanje. U konkretnom slučaju solidarni dužnici su kako drugotuženi tako i tužilja kao bračni drugovi, koji se još uvek nalaze u braku i odgovaraju svojom zajedničkom imovinom stečenom u braku. Stoga su osnovani revizijski navodi prvotuženog da je materijalno pravo pogrešno primenjeno i da u konkretnom slučaju nisu ispunjeni uslovi za usvajanje tužbenog zahteva tužilje kojim je tražila da se utvrdi da je izvršenje koje je određeno rešenjem Četvrtog opštinskog suda u Beogradu I.br.1/90 od 11.11.1991. godine nedopušteno.

Iz navedenih razloga je i preinačena drugostepena presuda i u smislu člana 497. stav 1. Zakona o parničnom postupku, odlučeno je kao u prvom stavu izreke.

Odluka o troškovima revizijskog postupka doneta je u smislu člana 161. stav 2., a u vezi člana 149. i 150. ZPP, tako što su prvotuženom na opredeljeni zahtev dosuđeni troškovi za sastav revizije od 13.500,00 dinara i za taksu na reviziju i odluku o previziji 122.520,00 dinara, što ukupno iznosi 136.020,00 dinara.

Predsednik veća - sudija,

Stojan Jokić, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

nn